

Folket i Amazonas

I stua sto onkel Christian og pappa. Jeg satt i en stol og stirret på dem. "Så, hva var det dere ville snakke om?" spurte jeg. "Jo, onkel Christian har veldig lyst til å tilbringe høstferien med deg. Og vi lurte på om du syntes det var greit", spurte pappa. "Det høres koselig ut", svarte jeg så pent jeg kunne. Jeg likte egentlig ikke Christian så godt. Han fant alltid på rare ting.

Jeg ga pappa en god klem og fulgte etter Christian. Christian så veldig rar ut når han gikk. Man kunne sammenligne gangen hans med en gås. Bare tanken av det gjorde at jeg brøyt ut i latter. "Hva er det du ler av?" spurte Christian. Jeg svart ikke, bare fortsatte og lo.

Christian hadde egentlig ikke fortalt hvor vi skulle, annet enn at det bare tok et par timer med fly. Jeg tenkte at vi skulle fly til nord-Finland, der han bodde. Så jeg hadde pakket med boblejakke og varme klær. "Vi kan gå bort hit å sende bagasjen", sa Christian. Etter sikkerhetskontrollen, gikk vi bort til gaten der hvor flyet vårt skulle gå. På den ene tavla sto det "Sompion luonnonpuisto" og på den andre sto det "Pôrto Velho". Jeg hadde lært i samfunnsfagtimene at Pôrto Velho var i Brasil, rett ved Amazonas. Christian reiste seg opp og gikk bort til tavlene. "Skal vi dra?" spurte han. "Til Finland eller Brasil?" sa jeg. "Det finner du ut straks", sa Christian mens han fant fram billettene.

"Hei, dette er kapteinen som snakker. Nå skal vi fly til Pôrto Velho, vi beregner en flytur på rundt åtte timer", kom det ut av høyttalerne. "Hæ? Du sa det ville ta et par timer", sa jeg opprørt til Christian. Men det hjalp ikke, han hadde allerede sovna. Jeg tok pleddet vi hadde fått utdelt, og la det over meg.

"Velkommen til Pôrto Velho, klokka er nå 9 her. Takk for at du valgte å fly med oss", jeg meg reiste opp, og så forskrekka rundt meg. Det hadde gått så fort å reise. Christian var allerede klar, og hadde tatt ned bagasjen vår.

Hotellet var slitt og gammelt. Det luktet råttent, og sengene var bare noen madrasser slengt på gulvet. "Skal vi være her hele uka?" spurte jeg. "Ja, og i morgen skal vi på sightseeing i Amazonas," svarte Christian. Jeg tok opp mobilen min, ikke noe dekning eller internett. "Dette kommer til å bli en lang uke", tenkte jeg.

"Her ser dere en Anacondaslange, den finnes kun her i Amazonas", bablet dama som sto forrest i bussen. Christian og jeg satt langt bak. Plutselig stoppet bussen. "Ikke vær redd, det er bare en liten stopp slik at vi kan se nøyere på den vakre slangen", sa dama. Jeg visste at det ikke var sant, for bussjåføren vred nøkkelen og trykket ned alle pedalene uten at noe skjedde.

Nå hadde vi sett på den "vakre" Anacondaslangen i snart 4 timer. Jeg måtte sykt på do, og det var ingen toaletter i sikkert en mils avstand. "Ho, hobogolalaa!" skrek noen utenfor bussen. "Kabagaga!" skrek noen andre. Jeg kikket ut, og utenfor sto det en hel flokk med mennesker. De hadde gule og rød streker malt over hele kroppen sin. "Dette er Yanomami-folket, de forteller oss at vi skal følge etter dem", sa dama foran i bussen.

Vi fulgte etter Yanomami-folket til en leir. Leiren var kjempestor, og dekket av små runde hus. Dama som tidligere hadde stått og bablet foran i bussen ringte nå rundt for å få noen til å hente oss. En liten jente med brune fletter kom bort til meg og begynte å snakke et rart språk. "Gomolakaka", sa hun. Jeg smilte bare og gikk bort til Christian. "Hvor lenge skal vi være her?" spurte jeg. "Tydeligvis ikke så lenge", svarte han. En stor buss kom kjørende mot oss.

"Så hva har dere gjort i høstferien?" spurte lærerinnen. Jeg rakk opp hånden. "Ja, Guro?" sa hun. "Jeg har vært i Brasil, og jeg møtte Yanomami-folket", sa jeg. Hele klassen stirret på meg. "Så spennende, visste dere at Yanomami-folket blir også kalt folket i Amazonas? Det er fordi de har levd der så lenge noen kan huske", sa lærerinnen. Jeg tenkte på onkel Christian. Han var vel ikke så ille likevel. Christian hadde trossalt tatt meg med på en reise jeg ikke kommer til å glemme.